

ת"ד 10708/04/21 - מדינת ישראל נגד מרדכי שליו

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 10708-04-21 מדינת ישראל נ' שליו
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מרדכי שליו

ע"י ב"כ עוה"ד אביתר גולני

הנאשם

הכרעת דין

כלפי הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי בעת שנהג בשעת צהרים בעיר חולון במכונית פרטית, יצא הוא בנהיגה עם מכוניתו מחניה לאחר חנה במקביל למדרכה והחל בפניית פרסה. נטען כי הנאשם נהג בחוסר זהירות בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, החל בפניית פרסה כאמור מבלי ליתן זכות קדימה לרוכב קטנוע שנסע בכיוון נסיעת הנאשם ומאחוריו, וכי בשל כך שני כלי הרכב הללו התנגשו.

עוד נטען בכתב האישום, כי כתוצאה מהתאונה הנ"ל נחבל רוכב הקטנוע חבלה של ממש בדמות שבר רוחבי עם פרמנגט דיסטלי מרוסק בפיקה שמאל, עבר שחזור פתוח, נותח בהרדמה כללית, הונח בגבס ושוחרר לביתו לאחר 4 ימי אשפוז. כמן כן נטען שניזוקו כלי הרכב המעורבים.

בפרק הוראות החיקוק אשר בכתב האישום הנאשם בעבירות של נהיגה בחוסר זהירות; פניית פרסה תוך הפרעה לתנועה; התנהגות הגורמת נזק; וגרימת חבלה של ממש.

הנאשם, באמצעות בא-כוחו, כפר באחריותו לתאונה והודה בתוצאותיה.

לנוכח הכפירה התקיים הליך הוכחות.

מטעם התביעה העידו עדי התביעה הבאים:

בוחן התנועה המשטרתי מר יאיר ירדני (ע.ת. 1), אשר במסגרת עדותו הוגשו: דו"ח פעולה (ת/1), דו"ח פעולה נוסף

(ת/2), חו"ד מומחה (ת/3), טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה (ת/4), הודעת נהג תחת אזהרה (ת/5), תרשים תאונת דרכים (ת/6), תצ"א (ת/7), שרטוט (ת/8), מזכר דו"ח תובנות ממצלמת גוף (ת/9), לוח תצלומים (ת/10), תצלום מתוך סרטון (ת/11), שלושה דיסקים (ת/12, ת/13, ת/14).

עוד העיד מטעם התביעה רוכב הקטנוע המעורב מר שרון עובדיה (ע.ת. 2).

עוד מטעם התביעה ובמסגרת פרשת התביעה, ובהסכמת ההגנה שניתנה לכך, הוגשו בנוסף לכך ראיות התביעה הבאות: מסמכים רפואיים ע"ש רוכב הקטנוע המעורב (ת/15), שני מזכרים שערך השוטר מר נמרוד מזל לעניין הדיסקים (ת/16, ת/17), דו"ח פעולה של השוטר מר לב הר שמעון יחד עם דיסק מצלמת גוף (ת/18, ת/19).

במסגרת פרשת ההגנה העידו העדים הבאים:

הנאשם מר מרדכי שליו (ע.ה. 1).

מר יצחק שללאשוילי (אביו של הנאשם) (ע.ה. 2).

ע.ה 2 הנ"ל העיד כאמור במסגרת פרשת ההגנה וזאת לאחר שהמאשימה ויתרה על עדותו כעד מעדי התביעה.

הצדדים סיכמו בעל פה.

לאחר שהתרשמתי באופן ישיר מהעדים ולאחר שבחנתי את תוכן העדויות והראיות וגם נתתי את דעתי לתוכן סיכומי הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה שדין הנאשם להרשעה בעבירות שיוחסו לו וזאת לכשעובדות כתב האישום כלפי הנאשם הוכחו כנדרש.

לצד כך עם זאת אני סבור שמן הראיות עולה שניכר שלרוכב הקטנוע המעורב היתה מידה של תרומת רשלנות להתרחשות האירוע בהינתן מהירות נסיעתו במקום ובנסיבות, ואולם זו האחרונה איננה כזו אשר משחררת את הנאשם מאחריותו.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

הנאשם בחר לצאת עם רכבו ממצב של עמידה בצד הדרך בחניה ולהיכנס לכביש בו נעים כלי רכב.

כעולה מעדותו של הנאשם כוונתו היתה לבצע במקום פניית פרסה וזאת תוך כניסה עם רכבו לשני נתיבי הנסיעה אשר בכביש - נתיב הנסיעה צפונה וגם נתיב הנסיעה דרומה - ואף אגב צורך מצידו לבצע תימרון כדי לעשות כן.

בהקשר זה של מעשי הנאשם באירוע דן, ולאור המצוי בכל הכבוד בסיכומי ההגנה, ניכר כי ראוי להזכיר את דבר המחוקק בקשר עם החובות אשר מוטלות על נהג הנכנס מחניה לדרך; את חובות נהג המבצע פניית פרסה; ואת חובות נהג המבצע סטייה מנתיב נסיעתו.

בתקנה 64 (ב) לתקנות התעבורה מורה המחוקק שעל נהג רכב היוצא ממקום חניה ועומד להיכנס לדרך או לחצותה ליתן זכות קדימה לכלי רכב המתקרבים באותו כביש לפני שיכנס לכביש.

בתקנה 44 (א) לתקנות התעבורה אוסר המחוקק על נהג להפנות רכבו כדי להסתובב ולנסוע בכיוון הנגדי (פניית פרסה) אלא בנסיבות שאין בהן הפרעה לתנועה או סיכון לעוברי דרך.

בתקנה 40 (א) לתקנות התעבורה מורה המחוקק גם כי נהג לא יסטה מנתיב נסיעתו אם הדבר עלול לגרום להפרעה או לסיכון.

הנה כי כן, ביחס לנאשם זה, אשר ביקש באירוע זה לא רק לצאת מחניה ולהשתלב בכיוון הנסיעה ישר קדימה, אלא, בו במקום, גם לסטות מהנתיב הראשון אליו נכנס אל תוך הנתיב הנוסף, ולבצע במיקום זה גם פניית פרסה, היו מוטלות על כתפיו חובות.

היתה לנאשם חובה ליתן זכות קדימה לכלי רכב אחרים המתקרבים בכביש (ויושם לב שאין המחוקק מבדיל מאיזה כיוון מגיע הרכב האחר, ובמקרה שבפנינו הגיע לגיטימית ושלא צריך להיות כביכול מחוץ לתחום הצפיות של נהג מן היישוב בישראל המבצע פניית פרסה בכביש).

היתה לנאשם חובה גם להימנע אגב פעולתו החריגה בכביש בביצוע פניית פרסה מלהפריע לתנועה או לגרום לסיכון עוברי דרך (וגם כאן אין המחוקק מבדיל מאיזה כיוון מגיע הרכב האחר, ובמקרה זה כאמור, הגעה לגיטימית ושאיננה מחוץ לצפיות).

והיתה לנאשם גם חובה שלא לסטות מנתיב נסיעתו אם הדבר עלול להביא להפרעה או לסיכון.

כל אלה כאמור - חובות עפ"י דין אשר חלו על הנאשם כנהג במקרה דנן.

ההגנה מיקדה את טיעוניה בתיק זה בכך שהלינה על רוכב הקטנוע על כי, לשיטתה, הוא עקף. (במקום בו מותרת לו עקיפה).

על כך אין לי אלא לומר שאף אם אצא מנקודת הנחה לטובת ההגנה כי רוכב הקטנוע נע באירוע דנן אגב עקיפת שיירת מכוניות, אזי עדיין, במעשהו זה, בכביש זה, שבו אליבא דכל הדעות אין איסור על עקיפה עפ"י סימוני הכביש, אין גם כל הצבעה קונקרטיית מצד ההגנה על כי בעשותו כן הפר כביכול רוכב הקטנוע הוראת דין כלשהי.

חובה היה אם כך על הנאשם כנהג, עת הוא עושה בכביש מעשה של חסימת הדרך, לצפות גם אפשרות שכזו, גם של

הגעת רכב דו גלגלי .

אלא שהנאשם העיד על עצמו בחקירתו במשטרה כי הוא דווקא סבור שהגעת רכב כלשהו (דו גלגלי או אחר) מהכיוון השני אשר אליו ביקש הוא הנאשם להיכנס עם מכוניתו ולחסום דרך, היא משהו שלשיטתו לא צריך להיות בתחום הצפיות שלו . אני מפנה בהקשר זה לדבריו של הנאשם בחקירתו במשטרה (ת/5) שם הוא טוען שהוא איננו צריך לצפות שמישהו ייסע בעקיפת שיירה של רכבים בכל מהירות שעולה על 10 קמ"ש.

בכל הכבוד לעמדתו של הנאשם , לא אדע מהיכן לקח , ומכח איזו מומחיות בחר לציין את שציין לעניין צפיות ומהירות של 10 קמ"ש , אך כן אדע שניכר שהמחוקק לא נתן פטור לנהג המבצע פניית פרסה מלצפות ולכבד תנועת כלי רכב אחרים אשר נעים גם מעל 10 קמ"ש.

בכל הכבוד , גם נסיון ההשוואה שניסה לערוך ב"כ הנאשם בין חובות נהג המבצע פניית פרסה לבין חובות נהג המבצע עקיפה , לא צלח לטעמי.

בצדק לטעמי השיב על כך הבוחן המשטרתי בחקירתו הנגדית על כי אין לראות אי חוקיות או כביכול מעשה שלא ניתן לצפותו בעקיפה במקום זה .

אכן , גם נהג המבצע עקיפה נדרש לזהירות ולתשומת לב מוגברת , ואולם אין הדבר דומה לקטיעת המהלך הרגיל של התנועה בכביש לשני כיווני הנסיעה הכביש - והכוונה למעשה של ביצוע פניית פרסה - אשר יוצר במהותו מצב חריג וחוסם מטבעו אפשרות המשך תנועת אחרים בכביש .

הנאשם ציין בעדותו כי הוא ביקש וקיבל אפשרות מנהג מכונית אחרת להשתלב וכך יצא לדרך.

אך האם לא היה על הנאשם כנהג מן היישוב כלל לצפות ולקחת בחשבון גם הגעת רכב דו גלגלי בדרך ?

כאמור , אני סבור שהיה עליו לצפות אפשרות שכזו .

בצדק לטעמי השיב הבוחן המשטרתי בעדותו בהקשר זה כי גם ביחס לרכב הקטנוע, בהיותו עובר דרך לגיטימי בכביש זה , ואף אם עקף טור רכבים, היה על הנאשם לוודא מתן זכות קדימה ולהימנע , כלשון התקנות , מהפרעה וסיכון אגב מעשה פניית הפרסה בכביש .

מעבודת הבוחנות שערך הבוחן המשטרתי (אשר מולה אגב לא הוגשה כל חוו"ד נגדית שבמומחיות מטעם ההגנה) עולה שיכול היה הנאשם כנהג להבחין ברכב הקטנוע ולהימנע מלהתקדם לתוך נתיב תנועתו ולחסום דרכו.

הבוחן המשטרתי מצא כי אם היתה מכונית שנעצרה על מנת לאפשר לנאשם להיכנס עם מכוניתו לכביש, אזי שדה הראיה של הנאשם לשמאל ולאחור (כיוון הגעת רכב הקטנוע) היה מוגבל יותר. אלא שכידוע , וכפי שגם ציין הבוחן המשטרתי, כאשר שדה הראיה מוגבל והנך מבקש להיכנס ולסטות עם מכוניתך לנתיב נסיעה אחר , אין אתה רשאי

לנהוג כעיוור ולהמר שלא יגיע רכב אחר.

ממצאי הבוחן המשטרתי עולה כי גם במצב זה, ועל אף מגבלת הראות, יכול היה הנאשם להבחין ברוכב הקטנוע.

למרות כך לא הבחין הנאשם ברוכב הקטנוע בשום שלב (וידגש - בשום שלב) אלא רק כששמע "בום".

הנאשם טען בעדותו בבית המשפט כי רכבו היה בעמידה בעת האירוע.

איני מקבל גירסה זו.

גירסת הנאשם עצמו בהודעתו במשטרה איננה מתיישבת עם זה, שהרי שם (בשורות 8 עד 15 לת/5) מתאר הנאשם במפורש דבר תנועה ונסיעה בעת המגע. " ... היה ריווח גדול, התחלתי לנסוע לאט, מאוד לאט והסתכלתי כל הזמן לכל הכיוונים. ברגע שהגעתי עם השפיץ הקדמי של האוטו הגיע לאמצע הכביש, עשרים ס"מ אח"כ שמעתי בום וראיתי אדם עף 10 מ' ונפל על הכביש....אני ממש נסעתי לאט". ובהמשך: " אני נסעתי במהירות זחילה וראיתי והוא עדיין נכנס בי".

בכל הכבוד, אף לא אוכל ליתן משקל רב לעדות אביו של הנאשם בהקשר זה, שכן הוברר במהלך עדותו של האב, בכל הכבוד והערכה, כי לא רק שקשה להשתחרר מן הרושם אגב מתן העדות בפני שהיא עדות שאיננה אובייקטיבית, אלא שגם הוברר שגירסתו הכתובה של האב נרשמה פיזית הלכה למעשה ע"י בנו (הנאשם) בישיבה משותפת, וכן הוברר שהאב ישב במושב האחורי של הרכב ואף בצד הימני של המושב האחורי. עפ"י התרשמותי הישירה מעדותו של האב (ע.ה.2) מתקיים בכל הכבוד והערכה קושי בהסתמכות על פרטי עדותו כעדות עצמאית.

רוכב הקטנוע המעורב עשה עלי רושם מהימן בעדותו וכך למשל לא ניסה הוא לייפות את דבר העובדה שנע שם במהירות של 40 או 50 קמ"ש. רוכב הקטנוע גם העיד בהגינות ובאופן ענייני שאכן היו לפניו בכביש זה רכבים שנסעו וכי הנתב לא היה פנוי לגמרי.

עם זאת בשאלת קיום רכב אחר אשר לטענת הנאשם נעצר ואיפשר לו לצאת מהחניה ולהיכנס לדרך, התרשמתי שבהקשר זה יתכן שזכרונו של רוכב הקטנוע לא היה שלם, וזו גם הסיבה שיוצא אני מנקודת הנחה, לטובת הנאשם כאמור, שהיה רכב כפי שהנאשם תיאר.

אלא שכאמור, קיום של רכב אחד אשר מאפשר לך כנהג לצאת מחניה ולהשתלב, אין פירושו שיש לך כביכול דרור לראות את עצמך פטור מלצפות שיגיע גם רוכב דו גלגלי בדרך ואשר גם בו ראוי להבחין וראוי שלא לחסום את דרכו עת מבקש אתה לחסום כביש בפעולה של ביצוע פניית פרסה אגב חסימת כל נתיביו לשם התימרון.

וכאן אני מגיע למהירות נסיעתו של רוכב הקטנוע (40-50 קמ"ש).

אכן, זוהי מהירות בתחום המהירות המותרת בעיר אך לעולם גם נשאלת השאלה האם היא גם המהירות הסבירה לנסיבות.

בהקשר זה, אומר בזהירות כי עת הוברר בעדותו שרוכב הקטנוע מכיר היטב את הכביש ונוסע שם הרבה לדבריו וכי גם ער הוא לכך שבמקום זה יש פתח של מיכללת סטודנטים ומדובר גם בכביש עירוני עם נתיב אחד לכל כיוון וכלי רכב חונים מצדדיו, יתכן שהיה מצופה בנסיבות כי מהירות נסיעתו תהיה מעט איטית יותר כדי לקדם פני התפתחויות עירוניות שונות.

עם זאת, אין במהירות זו של כלי רכב כלשהו (ובמקרה זה של רוכב הקטנוע), שהינה בתחום המהירות החוקית במקום, צריכה היתה להיות כביכול מחוץ לגדר הצפיות של הנאשם כנהג עת החליט לבצע שם חסימת הכביש למעשה בדרך של ביצוע פניית פרסה.

לטעמי, על הנאשם היה לקחת בחשבון, ולא להוציא מכלל אפשרות, שיתכן שיגיע רכב אחר כלשהו אשר יראה את הרכב העומד (שאיפשר לטענת הנאשם לצאת מהחניה) ויבחר שלא להמתין מאחוריו כאשר הדרך קדימה פנויה ויש קו מקווקו המאפשר מעבר, וימשיך. (ויכול היה זה להיות אגב גם אולי נהג מכונית ולאו דווקא רוכב דו גלגלי).

במילים אחרות: עת החליט הנאשם לבצע פניית פרסה הדורשת תימרון על כל הכביש על שני כיווני הנסיעה בו, ובפרט כאשר במקום זה יש קו מקווקו, צריך היה הנאשם לנקוט את הזהירות ואת העירנות ואת הלקיחה בחשבון ואת הצפיות ואת המבט הקפדני, כדי לא לקפח בדרך, אשר אליה הוא נכנס וחוסם, את דרכם של עוברי דרך נוספים אפשריים פרט לנהג הבודד שלטענת הנאשם ויתר על זכות הקדימה שלו עבור הנאשם.

כאמור, לא נסתרו ממצאי הבוחן המשטרתי על כי ניתן היה להבחין ברוכב הקטנוע, ולו בשלב כלשהו - דבר אשר הנאשם כשל בו באירוע זה.

אף אין לראות שהודגם כביכול ניתוק של קשר סיבתי משפטי בין מעשהו של הנאשם לבין התוצאה.

לאור כל המפורט ומנותח לעיל הגעתי כאמור לכלל מסקנה שעובדות כתב האישום בתיק זה הוכחו כדבעי וכי בשים לב להוראות הדין ולעולה מן הראיות, המסקנה המתבקשת היא שהנאשם ביצע את העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

אשר על כן הנאשם מורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשפ"ג, 19 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.

____ עופר נהרי, שופט, ס"נ ____